

РЕШЕНИЕ

№ 970

гр. Пловдив, 06.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI СЪСТАВ, в публично заседание на осми юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Величка П. Белева

Членове: Надежда Н. Дзивкова Рашкова
Виделина Ст. Куршумова
Стойчева

при участието на секретаря Тодорка Г. Мавродиева
като разгледа докладваното от Величка П. Белева Въззивно гражданско дело
№ 20235300501061 по описа за 2023 година

Производство по чл. 258 и следв. от ГПК.

Второ въззивно разглеждане на спора, образуван по въззивна жалба на ответника по иска З. С. З. срещу Решение № 4086/25.10.2019 г., пост. по гр.д. № 17 345/2018 г. по описа на РС – Пловдив.

С казаното решение въззивникът З. е осъден да заплати на въззиваемия ищец Изпълнителна Агенция „Военни клубове и военно – почивно дело „ – гр. София сумата 2 958, 96 лв., представляваща обезщетение за периода 01.01.2016 г. – 14.08.2017 г. за ползването на имот от жилищния фонд на Министерство на отбраната - Апартамент ***, ет. *** в жилищния блок с административен адрес в ***, въпреки прекратения договор за наем досежно имота и въпреки противопоставянето на наемодателя, ведно със законната лихва върху сумата, считано от предявяването на иска – 02.11.2018 г. до окончателното изплащане.

Прието е иска да е доказан по основание защото: На ответника З. в качеството му на *** е бил предоставен горепосочения апартамент през *** г. на основание Заповед за настаняване № *** г. и сключен въз основа на нея договор за отдаване под наем на държавен имот, собственост на МО; З. е освободен от длъжност и кадрова военна служба със Заповед № КВ – *** г. на основание чл. 128б ал. 1 т. 2 и ал. 2 от ЗОВСРБ – поради организационно щатни промени; С писмо изх. № 1140 /29.10.2004 г. на изпълнителния директор на ИА „Държавна собственост „ към МО ищецът е уведомен че наемния му договор досежно горепосоченото жилище ще бъде прекратен в едномесечен срок на основание чл. 27 т. 9 вр. чл. 27 т. 9 вр. чл. 8/1/ т.3 от Наредба № 3/1998 г. за настаняване в жилища, ателиета и гаражи от ведомствения жилищен фонд на МО, след изтичането на който срок следва да освободи жилището; Предизвестието е връчено лично на З. на

18.11.2004 г.; Жилището не е освободено от него; Издадена е от министъра на отбраната Заповед № *** г. – поправена със Заповед № *** г. досежно допусната очевидна фактическа грешка, за изземване на имота; същата е била оспорена от З. в административен процес, като жалбата му е отхвърлена – Решение № 1134/30.01.2017 г. по адм.д. № 6157/2015 г. на тричленен състав на ВАС, оставено в сила с Решение № 6505/23.05.2017 г. по адм.д. № 4501/2017 г. на петчленен състав на ВАС. Прието е още да е било налице основанието за прекратяване на наемното правоотношение поради това, че З. не отговаря на изискванията на чл. 27 т. 9 вр. чл. 8 ал. 1 т. 3 от Наредба № 3/1998 г. за настаняване в жилища, ателиета и гаражи от ведомствения жилищен фонд на МО – съпругата му е прехвърлила на дъщеря им право на строеж върху друг жилищен имот, освен това и считано от 2000 г. З. не заема длъжност в МО и не е кадрови военнослужащ и доколкото основанието за освобождаването му не е поради пенсиониране същият не може да се ползва от привилегиите на § 165 ПЗР на ЗИДЗОВСРБ / ДВ бл. 49/2000 г./, според която кадровите военнослужещи при определени и други условия имат право да запазят предоставеното им ведомствено жилище след пенсиониране.

Прието е искът да е доказан и по размер. От ищеца е издадена Заповед № *** г. по чл. 21 ал. 3 от Наредба № Н – 22 от 16.07.2010 г. за ползване под наем на имоти от жилищния фонд на Министерство на отбраната и за изплащане на компенсационни суми на военнослужещите и цивилните служители, които живеят при условията на свободно договаряне, съгласно която заповед дължимото обезщетение е определено да бъде четирикратния размер на определената наемна цена на месец. Месечната наемна цена се определя съгласно чл. 21 ал. 1 от казаната наредба. Според приетото заключение на ССЧЕ исковата сума не надвишава четирикратния месечен наем на жилището, като месечният наем е определен съгласно нормата на чл. 21 ал. 1 от наредбата съгласно методиките в същата, към които нормата препраща. Намерено е за неоснователно възражението за прихващане с насрещно вземане на ответника със сумата 801,14 лв., съставляваща недължимо платени за иския период наеми, тъй като от заключението на ССЧЕ е установено, че в периода 01.01.2015 г. – 30.06.2017 г. ответникът З. е превел по банкова сметка на МО сумата 1 141 лв. с посочено основание „ наеми „, сумата 912, 80 лв. от тях министерството от своя страна ги е превело по транзитната сметка на ищеца ИА „ ВК и ВПД „, на основание § 6 от ПМС № 123/15.05.2015 г. за изменение и допълнение на нормативни актове на МС / обн. ДВ бр. 37/22.05.2015 г., в сила от 01.07.2015 г. / и те са отнесени от агенцията за погасяване на вземания за обезщетения поради ползването на процесния имот на отпаднало основание за период 01.07.2015 г. – 31.12.2015 г.. Тоест тези плащания – противно на твърдяното от ответника, не погасяват процесното обезщетение, дължимо се за иския период 01.01.2016 г. – 14.08.2017 г..

Първоинстанционното решение е потвърдено с окончателно Решение от 07.04.2020 г. по въззивно гр.д. № 16/2020 г. по описа на ОС – Пловдив, като жалбата на З. срещу него е намерена за неоснователна.

С Решение № 28 от 12.04.2023 г. на ВКС, Четвърто г.о. по негово гр.д. № 79/2023 г. казаното въззивно решение е отменено на основание чл. 303 ал. 1 т. 3 от ГПК – поради отмяна с влязло в сила решение по адм.д. № 10 640/2020 г. на АдмСъд – София – град на Заповед № *** г. на изпълнителния директор на ИА „ Военни клубове и военно – почивно дело „ – гр. София, която заповед е послужила като основание на ОС – Пловдив по негово в.гр.д. № 16/2020 г. да определи размера на дължимото се от З. З. обезщетение поради ползване на ведомственото жилище за иския период след изтичане на срока за неговото освобождаване поради прекратяването на наемния договор. Делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на ОС – Пловдив на въззивната жалба на З. З..

Настоящият съд приема следното:

Предявеният иск е с правно основание чл. 80а от ЗДС вр. чл. 236 ал. 2 от ЗЗД вр. чл.

24 ал. 3 вр. чл. 21 ал. 3 от Наредба № Н – 22 от 16.07.2010 г. за ползване под наем на имоти от жилищния фонд на Министерство на отбраната и за изплащане на компенсационни суми на военнослужещите и цивилните служители, които живеят при условията на свободно договаряне.

Претендира се осъждането на въззивника – ответник по иска З. С. З. да заплати сумата 2 958, 96 лв., представляваща обезщетение за периода 01.01.2016 г. – 14.08.2017 г. за ползването на жилищен имот / апартамент / в гр. *** от жилищния фонд на Министерството на отбраната въпреки прекратения договор за наем досежно имота и въпреки противопоставянето на наемодателя, ведно със законната лихва върху сумата, считано от предявяването на иска – 02.11.2018 г. до окончателното изплащане. Апартаментът е № ***, етаж ***, улица ***, № в гр. ***, със застроена площ от 70,42 кв.м. и с полезна площ от 59,42 кв.м..

Ищец е Изпълнителна агенция „ Военни клубове и военно – почивно дело „ – гр. София, която на основание § 6 от ПМС № 123/15.05.2015 г. за изменение и допълнение на нормативните актове на МС е правоприемник на дейността, архива, правата и задълженията по договорите, сключени във връзка с дейността по настаняването под наем, управлението и експлоатацията на жилищния фонд на МО и на движимите вещи в него.

Съгласно чл. 21 ал. 3 от казаната Наредба размерът на обезщетението, което заплащат лицата, заемащи жилища, гаражи или ателиета от жилищния фонд на МО без основание или на отпаднало основание или ползващи същите не по предназначение се определя със заповед на изпълнителния директор на Изпълнителна дирекция „ Военни клубове и военно – почивно дело „. Съгласно чл. 24 ал. 3 от наредбата лицата, неосвободили имотите в срока по ал. 1 / след едномесечно писмено предизвестие за прекратяване на наемното правоотношение / заплащат обезщетение, определено по реда на чл. 21 ал. 3 от наредбата, като ал. 1 на чл. 21 регламентира определянето на наемните цени на имотите и движимите вещи в тях.

Размерът на процесното обезщетение от 2 958, 96 лв. е определен от ищеца на основание Заповед № *** г. на изпълнителния директор на агенцията по чл. 21 ал. 3 от наредбата, съгласно която месечния размер на обезщетението е определен да бъде четирикратния размер на определената наемна цена на месец, а месечната наемна цена – съгласно чл. 21 ал. 1 от наредбата. Съгласно приетото заключение на ССЧЕ исковата сума не надвишава четирикратния месечен наем на жилището, последният определен съгласно правилата на и методиките към наредбата.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Неоснователно е възражението на въззивника – ответник за недопустимост на решението като постановено по непредявен иск, тъй като правното основание на иска е единствено нормата на чл. 21 ал. 3 /чл. 24 ал. 3 от наредбата. Същата е относима единствено към размера на дължимото обезщетение, но не и към възведеното основание за неговата дължимост.

Фактическата обстановка е правилно установена от първоинстанционния съд и правилно въз основа на нея е прието искът да е доказан по основание – наемния договор с министерството на отбраната е валидно прекратен, жалбата му против заповедта за изземване на имота е оставена без уважение в инициирания от него административен процес, за иския период въззивникът З. е продължил да ползва имота без съгласието и с противопоставянето на МО. В тази насока настоящата инстанция споделя изцяло мотивите на районния съд, към които препраща на основание чл. 272 от ГПК.

Относно размера

Заповедта по чл. 21 ал. 3 от Наредба № Н – 22 от 16.07.2010 г., под № *** г., определяща размера на дължимото се в случая обезщетение в размер на четирикратния

месечен наем е отменена с влязло в сила Решение № 4443/05.07.2021 г. по адм.д. № 10 640/2020 г. на Административен Съд – София – град и преписката е върната на изпълнителния директор на ИА Военни клубове и военно почивно дело за произнасяне съобразно дадените с решението задължителни указания. Прието е, че заповедта по чл. 21 ал. 3 от Наредбата съставлява общ административен акт, който се подчинява на регламентирана в АПК процедура по издаването ѝ, а Заповед № *** г. е издадена в нарушение на тези процесуални правила и конкретно на чл. 66 ал. 1 от АПК – издателят не е уведомил за откриването на производството по издаването ѝ чрез средствата за масово осведомяване, чрез изпращането на проекта за нея до организации на заинтересованите лица или чрез друг подходящ начин, и така е лишил заинтересованите лица от възможност да упражнят правата си да участват в административното производство в срок, не по- кратък от 1 месец /арг. чл. 69 ал. 2 от АПК /.

Издадена е от изпълнителния директор на агенцията нова Заповед по чл. 21 ал. 3 от наредбата, под № *** г., с която месечния размер на обезщетението отново е определен да бъде четирикратния размер на месечния наем, като е посочено в заповедта, че с нея се „преуреждат отношенията с всички лица, обвързани от действието на Заповед № *** /отм. / „– тоест органа ѝ е предал обратно действие.

Позовавайки се на тази заповед въззиваемият – ищец твърди, че искът е доказан по размер, поради което първоинстанционното решение за уважаването му следва да се потвърди.

Въззивникът поддържа новата заповед да няма ретроактивно действие, тъй като съставлява общ административен акт, чието действие е само занапред. Излага твърдения и същата да е нищожен административен акт – поради липса на компетентност, поради липса на съобщаването ѝ по реда на чл. 72 вр. чл. 66 от АПК.

Съгласно нормата на чл. 195 ал. 1 от АПК решенията, с които се отменят подзаконовите нормативни актове имат действие занапред. С оглед което и по аргумент от противното, съдебното решение за отмяна на Заповед № *** г. като общ административен акт има обратно действие и с обратна сила е отпаднал определения с нея размер на обезщетението, дължимо се от лицата, заемащи без основание или на отпаднало основание имоти от жилищния фонд на МО. Същевременно новата определяща този размер Заповед № *** г. като общ административен акт има действие само занапред. Обратно действие на общ административен акт се допуска само по изключение, като под изключение се има предвид изрично предвидена от закона възможност на акта да се придаде обратно действие – каквато в случая не е налице. Следователно размерът на процесното обезщетение не може да се определи съгласно Заповед № *** г. по чл. 21 ал. 3 от Наредбата № Н – 22. С оглед неприложимостта на заповедта възраженията за недействителността ѝ като представляваща общ административен акт не се коментират.

Така за процесния период искът е доказан по основание, но няма данни за неговия размер. Поради което размерът ще се определи съгласно нормата на чл. 162 от ГПК.

Обезщетението за ползване на чужд имот без основание или на отпаднало основание е израз на общия принцип на правото, че никой няма право да се обогатява неоснователно за сметка на обедняването на друг. Трайно установената съдебна практика приема, че обезщетението е съизмеримо със стойността на средния пазарния наем за имота, тъй като именно тази стойност пропуска да получи собственика поради неоснователното задържане на имота му от наемателя след прекратяването на наемното правоотношение. В случая това разрешение е неприложимо. Обеднилият се в случая е МО чрез ИА ВК и ВПД, като размерът на обедняването му не е съответен на пазарния наем за имота за исковия период, тъй като имотите от жилищния фонд на министерството са извън свободния граждански оборот и същите се отдават под наем само на определена категория правоимащи лица и при

т.нар. нормиран наем, като месечната наемна цена за исковия период се определя съгласно чл. 21 ал. 1 от Наредбата и методиките към нея. Съгласно приетото пред първоинстанционния съд заключение на ССЧЕ месечната наемна цена на заемания от въззивника на отпаднало основание апартамент от жилищния фонд на МО, определена съгласно чл. 21 ал. 1 от Наредбата и методиките към нея е в размер на 42,18 лв., за исковия период – 822, 51 лева. Следователно по размер искът е доказан за сумата 822, 51 лв., ведно със законната лихва, считано от предявяването му – 02.11.2018 г. Възражението за прихващане със сумата 801, 14 лв. като платена – според въззивника, на същото основание и за същия период, правилно е прието за неоснователно по изложените от районния съд мотиви, към които настоящата инстанция препраща на основание чл. 272 от ГПК.

Безспорно установено между страните е, че на дата 25.06.2020 г. и на основание на влязлото в сила въззивно Решение № 444 от 07.04.2020 г. по въззивно гр.д. № 16/2020 г. по описа на ОС – Пловдив, въззивникът е доброволно заплатил на въззиваемия по банков път сумата 3 827, 32 лв., съставляваща дължимите се главница от 2 958, 96 лв. и деловодни разноси за първата и въззивната инстанции в общ размер от 868, 36 лева – л.л. 21 и 22 от настоящото дело.

С оглед така извършеното плащане въззивникът е заявил искане при отхвърляне на иска – изцяло или частично, да му бъде издаден обратен изпълнителен лист за платената сума - изцяло или частично. То е неоснователно. Изпълнителен лист на въззиваемия – ищец за процесните вземания не е издаван, съответно изпълнително производство не е образувано. Както се каза плащането е осъществено доброволно по банковата сметка на насрещната страна. Процесуалният закон не предвижда издаване на обратен изпълнителен лист за суми, за които не е бил издаден първоначален такъв. Отношенията между страните във връзка с платената от въззивника на 25.06.2020 г. сума от 3 827, 32 лв. ще бъдат уредени между тях съобразно института на неоснователно обогатяване, отчитайки и крайния резултат по спора, като при липса на доброволно уреждане на отношенията - в евентуален бъдещ исков процес.

Така извършеното плащане обаче следва да бъде съобразено при постановяване на настоящото решение. Както се каза по горе дължимото се от въззивника на въззиваемата страна обезщетение е в размер на 822, 51 лв., върху него се дължи и законната лихва, считано от датата на предявяването на иска / 02.11.2018 г. / до датата на плащането му / 25.06.2020 г./, която е в размер на 137, 54 лв. – изчислена чрез използване на БГ калкулатор за изчисляване на законната лихва. Или общо дължимата сума, включваща главница и обезщетение за забава в размер на законната лихва е в размер на 960, 05 лв. и тя е погасена посредством извършеното плащане на 25.06.2020 г. Поради което искът ще се отхвърли изцяло, след отмяната на първоинстанционното решение за неговото уважаване.

По разноските

Въпреки отхвърлянето на иска изцяло, предвид приетото от съда, че към момента на предявяването му същият е основателен досежно главницата от 822, 51 лв. и законната лихва върху нея, считано от 02.11.2018 г. до 25.06.2020 г. въззивникът – ответник дължи направените от въззиваемата страна – ищец разноси съобразно този резултат. Съответно въззиваемия – ищец дължи на въззивника направените от него разноси за неоснователната част на исковата претенция - за разликата от 822,51 лв. до 2 958,96 лв., т.е. за сумата 2 136, 45 лева.

Разноските на въззивника за всички съдебни инстанции са както следва: 500 лв. – възнаграждение за един адвокат по първоинстанционното производство; 63 лв. ДТ и 500 лв. възнаграждение за един адвокат по въззивно гр.д. № 16/2020 г. на ОС – Пловдив; 76,55 лв. ДТ и 1 000 лв. възнаграждение за един адвокат за производството по гр.д. № 79/2023 г. на ВКС; 1000 лв. възнаграждение за един адвокат за настоящото въззивно разглеждане. Съдът

намира за основателно възражението на другата страна за прекомерност на възнаграждението за настоящото въззивно разглеждане, поради което го намалява на 600 лв. / при минимум 596 лв. / Общо разноски – 2 739, 55 лева, от които ищецът ИА ВК и ВПК следва да му заплати 1 978 лева. Отразените в представения списък по чл. 80 от ГПК разноски, направени от въззивника за административното производство по адм.д.№ 10640/2020 г. на АдмСъд – София – град и адм.д.№ 12096/2021 г. на ВАС с предмет отмяната на Заповед № *** г. не се присъждат в настоящото производство. Макар решението на административния съд да е послужило като основание за отмяна от ВКС на постановеното по спора въззивно решение, административния процес не е част от гражданското производство по иска. Освен това, ответникът е разполагал с процесуалната възможност да ги претендира и да му бъдат присъдени в административния процес, като част от посочените в списъка такива са и присъдени, а за останалите не са били налице доказателства да са направени.

Разноските на въззиваемия – ищец за всички съдебни инстанции са както следва: 568, 36 лв. за първоинстанционното производство – заповедно и исково / 118, 36 лв. ДТ, 100 лв. възнаграждение за ССЧЕ, юрисконсултски възнаграждения в размер на 50 лв. / за заповедното / и 300 лв. / за исковото /; 300 лв. юрисконсултско възнаграждение за производството по въззивно гр.д. № 16/2020 г. на ОС – Пловдив; 300 лв. юрисконсултско възнаграждение за производството пред ВКС по чл. 303 от ГПК и 300 лв. юрисконсултско възнаграждение за настоящото въззивно разглеждане. Общо разноски – 1 468, 36 лева, от които съобразно резултата се присъждат 408, 54 лева.

Предвид изложеното съдът

РЕШИ:

Отменя изцяло Решение № 4086/25.10.2019 г., пост. по гр.д. № 17 345/2018 г. по описа на Районен Съд – Пловдив, **вместо което Постановява:**

Отхвърля предявеният от Изпълнителна агенция Военни клубове и военно – почивно дело – гр. София срещу З. С. З., ЕГН – ***** иск за осъждането на З. да заплати сумата 2 958, 96 лв. / две хиляди деветстотин петдесет и осем лева и деветдесет и шест стотинки /, представляваща обезщетение за периода 01.01.2016 г. – 14.08.2017 г. поради ползването на отпаднало основание / прекратен договор за наем / на имот от жилищния фонд на Министерство на отбраната - Апартамент ***, ет. *** в жилищната сграда с административен адрес в ***, ведно със законната лихва, считано от 02.11.2018 г. до окончателното изплащане поради **погасяването чрез плащане** на дължимата се част от горепосочената главница в размер на 822, 51 лв. / осемстотин двадесет и два лева и петдесет и една стотинки / и на законната лихва върху нея, считано от 02.11.2018 г. до 25.06.2020 г. в размер на 137, 54 лв. / сто тридесет и седем лева и петдесет и четири стотинки / и поради **недължимост** на останалата част от главницата в размер на 2 136, 45 лв. / две хиляди сто тридесет и шест лева и четиридесет и пет стотинки / - разликата над 822, 51 лв. до пълния предявен предявен размер от 2 958, 96 лева.

Осъжда Изпълнителна агенция Военни клубове и военно – почивно дело – гр. София да заплати на З. С. З., ЕГН – ***** деловодни разноски в размер на 1 978 / хиляда деветстотин седемдесет и осем / лева.

Осъжда З. С. З., ЕГН – ***** да заплати на Изпълнителна агенция Военни клубове и военно – почивно дело – гр. София деловодни разноски в размер на 408, 54 лв. / четиристотин и осем лева и петдесет и четири стот./.

В тази част решението е окончателно.

Оставя без уважение искането на З. С. З., ЕГН – ***** да му бъде издаден обратен изпълнителен лист за платената от него на 25.06.2020 г. по банковата сметка на Изпълнителна агенция Военни клубове и военно – почивно дело – гр. София сума в размер на 3 827, 32 лв., ведно със законната лихва считано от 25.06.2020 г. до окончателното ѝ изплащане.

В тази част решението е с характер на определение и може да се обжалва пред Апелативен Съд – Пловдив в двуседмичен срок от връчването.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____